Sentenca: Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

Parnični postupak – odlučivanje primjenom pravila o teretu dokazivanja

Zbirni podatci

Broj odluke: Pž-4322/09
Datum odluke: 04.05.2010
Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Pravna podloga

Članak 219. i 221.a Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08 i 123/08)

Sentenca

Kupac koji se poziva na to da je ugovorenu cijenu isplatio prodavatelju, tu činjenicu mora dokazati. Prodavatelj ne mora dokazivati negativnu činjenicu da mu cijena nije isplaćena.

Tekst

Naime, utvrđeno je da je tužitelj izdavao dvojne račune, jedne koji su evidentirani u tužiteljevim poslovnim knjigama i predmet su tužbenog zahtjeva, a sačinjeni su po cijenama koje su sukladne tužiteljevim cjenicima u predmetnom razdoblju, što je utvrdio sudski vještak i druge, koji odgovaraju vrsti i količini robe, ali su u njima navedene niže cijene pojedino specifcirane robe te je između stranaka postojao dogovor o isplati razlike u gotovini na ruke tužiteljevim vozačima, o čemu su sukladno svjedočili svi saslušani svjedoci, vozači koji su tužiteljevu robu prevozili tuženiku. (…)

Sud je pogrešno primijenio pravila o teretu dokazivanja kada je utvrdio da je tužitelj propustio dokazati da tuženik nije iz predmetnog pravnog posla podmirio svoje dugovanje u cijelosti, obrazlažući to stavom da je tužitelj tijekom postupka trebao dokazati da je primljeni novac, a koji je očito barem djelomično primljen bez ikakve relevantne potvrde, doista evidentirao u svom knjigovodstvu i da je to tužitelj bio dužan dokazati primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a.

Tužitelj nije bio dužan dokazati da je primio tuženikov novac, jer tužitelj tvrdi suprotno, da nije primio isplatu cijene u utuženom iznosu po smanjenom tužbenom zahtjevu i ne može dokazati negativnu činjenicu, a tuženik koji tvrdi da je dugovani iznos podmirio isplatama u gotovini na ruke vozačima ima teret dokaza za svoje tvrdnje kojima se suprotstavlja tužiteljevom zahtjevu za isplatu cijene. Kako je pravilnom ocjenom izvedenih dokaza trebalo zaključiti da tuženik nije dokazao tu odlučnu činjenicu da je cijenu platio, to je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz hrvatskog postupovnog prava valjalo ocijeniti osnovanim tužbeni zahtjev na temelju materijalnih propisa na koje je ukazano, prije svega na temelju odredaba Bečke konvencije.